

“El pla B el 16 de juliol ha de ser continuar negociant”

Un estudi del Cercle d'Estudis Sobiranistes calcula que el dèficit català de la balança fiscal de la Seguretat Social va ser de 3.644 milions d'euros el 2007, un 1,85% del PIB. Un sistema propi de seguretat social a Catalunya al marge de l'estat faria augmentar la pensió mitjana dels catalans de 174,7 euros mensuals.

El govern té una xifra concreta sobre la taula que sigui el mínim acceptable d'increment de recursos per a Catalunya?

—La xifra és important, però el model ho és més. Ens podrien oferir una xifra més o menys bona, però si el model és deficient, l'any que ve tornariem a estar malament. Sense un bon model, no tindrem una xifra bona els anys vinents. Que jo sàpiga, el govern no té cap xifra concreta, però té un seguit de criteris sobre el model.

—Quines directrius formen la línia vermella pel que fa al model?

—Un bon model vol dir, ras i curt, que es compleixi l'Estatut. Hi ha dues qüestions molt importants, en aquest sentit. La primera és que hi ha d'haver una part dels recursos que no s'han d'anivellar amb les comunitats autònomes. Només s'hi han d'anivellar els recursos que formen part dels serveis bàsics de l'estat del benestar. Per tant, entre un 25% i un 35% dels recursos que Catalunya genera directament amb els seus impostos se'ls hauria de quedar directament.

—Aquest punt és irrenunciable, per al govern?

—És molt important.

—Important no és igual que irrenunciable.

—Jo diria que a aquesta qüestió no s'hi pot renunciar. De fet, sempre que el govern ha dit que no al model que proposava l'estat —cosa que ja ha pas-

sat tres vegades—, la qüestió de fons ha estat aquesta i no pas la xifra.

—Per part de Madrid, hi veieu disponibilitat a acceptar aquesta clàusula d'anivellament que recull l'Estatut?

—Es podrà discutir sobre el percentatge que queda exclòs de l'anivellament. Però la meua impressió és que el criteri, després de molta lluita, ha acabat essent pràcticament acceptat per Madrid.

—Quina és la segona qüestió clau en el model de finançament?

—L'ordinalitat. Ja sabem que no la podem aconseguir de cop, però passar d'estar per sota de la mitjana pel que fa als diners rebuts —ara Catalunya és a la desena posició— a estar per sobre, seria un element clau.

—Sou optimista, respecte a les possibilitats d'un acord final sobre el model de finançament per a Catalunya?

—Ho hem de continuar intentant, perquè l'Estatut és una llei orgànica estatal que s'ha de complir. Hem d'aconseguir que s'arribi a un acord que, en les línies bàsiques, compleixi aquesta llei. I crec que tenim una certa força, perquè el govern del PSOE ha d'aprovar els pressuposts generals de l'estat. I necessita el suport dels grups catalans.

—Hi ha marge, per a un acord abans del 15 de juliol?

—De temps, n'hi ha.

—L'estratègia que plantegeu, doncs, és continuar negociant. Però l'endemà del 15 de juliol, si no hi ha acord, quin és el pla B?

—Personalment, crec que hem de mantenir-nos fermes i al mateix temps ser pacients. Al meu entendre, el pla B l'endemà del 15 de juliol ha de ser continuar negociant amb l'executiu espanyol, perquè —hi insisteixo— el PSOE necessita que els partits catalans donem suport al seu pressupost. Per tant, hi ha un element de força que hem de saber aprofitar.

—Descarteu totalment que el BNG, el PNB i CiU els poguessin votar?

—Em costa de creure que CiU els votés si no hi ha un bon finançament. El PNB no crec que s'hi avingui fàcilment, i el BNG tampoc no és gens clar. Amb el BNG i Coalició Canària, no se'n surt; per tant, és un clar element de pressió.

—El PSC té un paper clau en aquesta fermesa que reclameu. Creieu que aquest partit suporta prou bé la pressió del PSOE?

—Tots els partits del govern hem anat a l'una en matèria de finançament i continuem anant-hi. Hi insisteixo, el govern en bloc ha dit tres vegades que no a la proposta de l'estat. Si ens plantarem una quarta vegada, ja es veurà.

—Zapatero ja ha deixat clar que presentarà una darrera proposta i que aleshores serà el punt final a la discussió.

—Sóc partidari de no trencar les negociacions, sinó de treballar fins que calgui, encara que sigui més enllà del 15 de juliol.

—El president d'ERC, Joan Puigcercós, ha advertit que si Catalunya no se'n surt amb el finançament, no hi haurà més opció que reclamar el concert econòmic. Seria el moment de fer-ho?

—La gent d'ERC som independentistes, i per tant, aspirem a tenir un

estat propi amb unes finances pròpies. Mentre formem part de l'estat espanyol, un objectiu intermedi és el concert econòmic. Ara bé, ja veurem en quin moment s'ha de posar sobre la taula com a objectiu no a termini mitjà sinó immediat. Això ho decidirà la direcció d'ERC i la seva militància. Però en aquest moment el camp de joc és l'Estatut, i l'Estatut diu allò que diu. En aquestes circumstàncies, hem d'aconseguir el millor finançament possible en el marc d'un Estatut –tot sigui dit– pactat per CiU i el PSOE amb una retallada considerable.

—I si això no fos possible?

—Doncs aleshores hauríem de plantejar uns altres objectius, un dels quals podria ser el concert econòmic. Però sigui com sigui aquest objectiu s'ha de plantejar en un altre context, no dins de la negociació actual del finançament.

“Tenim un element de força: el PSOE necessita que els partits catalans donem suport al seu pressupost”

—El govern parla de reacció en bloc si finalment no hi hagués un bon acord de finançament. Què enteneu per reacció en bloc?

—El govern haurà de fer un plantejament conjunt si arriba aquest moment. Però, que a mi em consti, l'executiu encara està en la fase de continuar negociant per aconseguir un bon acord. Això vol dir que el punt central no és quina reacció hi haurà si es trenquen les converses definitivament. I si s'ha fet cap plantejament en aquest sentit, no ha estat al meu nivell. Ara bé, és evident que cada partit ha fet la seva composició de lloc i ha dissenyat els diversos escenaris possibles.

—Si bé no hi ha una xifra oficial conjunta per part del govern, segons el vostre parer, quina seria la xifra mínima que podria donar garanties a Catalunya, a banda d'un bon model?

—Si partim de la base que l'estat hi hauria de posar com a mínim el primer any, 13.000 milions d'euros, i com a mínim el tercer any entre 20.000 i 21.000 milions, això, tot i que dependrà de com acabi el model, ens porta a unes xifres entre 2.000 i 2.500 milions el primer any i al voltant de 3.500 el tercer. Per sota d'això, l'acord no és fàcil.

—No és fàcil, però possible?

—Depèn de moltes circumstàncies, però per sota d'aquesta xifra serà molt complicat. Sigui com sigui, al marge de la xifra cal lligar bé el model, perquè, si no, podríem caure en la trampa que el primer any la xifra fos acceptable, però no els següents, per culpa del model.

—Hi ha el risc que finalment s'arribi a un acord que es vengui com a més bo que no és en realitat per tancar definitivament aquesta qüestió?

—Personalment, puc assegurar que si considero que no és un bon acord no diré que ho és.

Gemma Aguilera